

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce I. W.**, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 10 Ca 197/2003 - 22 ze dne 12. 5. 2004,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2004, č. j. 10 Ca 197/2003 - 22, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze blíže označenému v záhlaví tohoto rozhodnutí, kterým bylo zrušeno její rozhodnutí ze dne 9. 9. 2003, a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení, přičemž žalované bylo rovněž uloženo uhradit žalobci náklady řízení ve výši 2150 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku. Předmětem řízení je nárok na jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky účastníkům národního boje za osvobození, politickým vězňům a osobám z rasových nebo náboženských důvodů soustředěných do vojenských pracovních táborů a o změně zákona č. 39/2000 Sb., o poskytnutí jednorázové peněžní částky příslušníkům československých zahraničních armád a spojeneckých armád v letech 1939 až 1945 (dále jen „zákon č. 261/2001 Sb.“).

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 30. 12. 2002 žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., a to jako politický vězeň. Dne

12. 8. 2003 žalovaná obdržela potvrzení Generálního ředitelství Vězeňské služby o tom, že žalobce vykonal od 11. 4. 1984 do 12. 7. 1984 vazbu a od 13. 7. 1984 do 10. 5. 1985 výkon trestu odnětí svobody na základě rozsudku Vojenského obvodového soudu v Olomouci sp. zn. 1T - 91/84 a dále usnesení Okresního soudu v Olomouci č. j. Rt 2/2002 - 14 ze dne 11. 12. 2002, podle jehož výroku je žalobce per analogiam § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. účasten soudní rehabilitace. Ve správním spise se nachází rozsudek ze dne 7. 6. 1984 Vojenského obvodového soudu Olomouc sp. zn. 1T - 91/84, kterým byl žalobce uznán vinným trestným činem nenastoupení služby v ozbrojených silách podle § 269 odst. 1 trestního zákona a odsouzen k trestu odnětí svobody na dva roky nepodmíněně (žalobce odmítl vykonávat vojenskou službu s poukazem na své svědomí jako příslušník církve svědků Jehovových). Na základě usnesení Okresního soudu v Olomouci sp. zn. Nt 207/2002 ze dne 12. 4. 2002 byla povolena obnova řízení podle § 278 odst. 1 trestního řádu ohledně řízení skončeného výše označeným rozsudkem sp. zn. 1T - 91/84 a pravomocný rozsudek ze dne 7. 6. 1984, sp. zn. 1T - 91/84, byl ve výroku o vině i trestu zrušen podle § 284 odst. 1 trestního řádu. Okresní soud v Olomouci posléze rozsudkem ze dne 24. 5. 2002, sp. zn. 6 T 56/2002, žalobce zprostil obžaloby podle § 226 písm. b) trestního zákona. Usnesením ze dne 11. 12. 2002 Okresní soud v Olomouci pod č. j. Rt 2/2002 - 14 vyslovil, že žalobce je podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. per analogiam účasten soudní rehabilitace. V odůvodnění okresní soud rekapituluje obsah žalobcova návrhu, mimo jiné i pokud jde o konstatování, že žalobce „byl rehabilitován podle obecných předpisů a neměl by nárok na jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb., kdy Česká správa sociálního zabezpečení právě výslovně vyžaduje prokázat účast na rehabilitaci podle zákona č. 119/1990 Sb. nebo zákona č. 198/1993 Sb.“ Jediné odůvodnění, které soud uvedl, zní: „Skutečnosti, které uváděl navrhovatel, odpovídají dřívějším rozhodnutím, takže je nutno učinit rozhodnutí, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení.“

Žalovaná vydala dne 9. 9. 2003 rozhodnutí, kterým žádost o jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb. zamítla. Svůj výrok odůvodnila tím, že původní odsuzující soudní rozhodnutí z roku 1984 bylo sice zrušeno, a podle usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 11. 12. 2002, č. j. Rt 2/2002 - 14, je žadatel účasten soudní rehabilitace, toto zrušení však nastalo způsobem, který předpokládá zákon č. 261/2001 Sb., tedy buď podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. Poněvadž řízení podle zákona o soudní rehabilitaci neproběhlo, ačkoliv trestný čin, za nějž byl žalobce odsouzen, je uveden v § 4 zákona č. 119/1990 Sb., není splněna podmínka pro postavení politického vězně ve smyslu zákona č. 261/2001 Sb.

Toto rozhodnutí napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, jenž po provedeném řízení napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že žalobce byl odsouzen pro trestný čin uvedený v § 4 písm. e) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, a následným rozsudkem ze dne 24. 5. 2002 byl zproštěn obžaloby. „Jestliže za této situace okresní soud rozhodl o účasti žalobce na soudní rehabilitaci, pak je zřejmé, že na základě skutečnosti, že žalobce byl posléze zproštěn obžaloby pro trestný čin, za který byl dříve odsouzen a z jehož důvodu vykonal trest odnětí svobody, pak soud pohlížel na žalobce jako na osobu nezákonně zbavenou osobní svobody na roveň postavené osobě nezákonně zbavené osoby (patrně má být „osobní svobody“, pozn. NSS), u níž nebylo vůbec zahájeno trestní stíhání. Dále městský soud poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 543/2002 - 23. V posuzované věci bylo podle městského soudu zřejmé, že rozsah odškodnění se týká pouze věznění žalobce v souvislosti s trestným činem spadajícím pod ustanovení § 4 zákona č. 119/1990 Sb. a je tedy jednoznačně dán. Odškodnění má podle městského soudu žalobci příslušet jako

morální a hmotná satisfakce za újmu způsobenou minulým státním režimem v souvislosti s vězněním za skutek, pro který byl obžaloby zproštěn.

Proti rozsudku městského soudu podala žalovaná kasační stížnost; v ní namítla nesprávné právní posouzení věci (§ 103 odst. 1 písm. a/ zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“); poukazuje přitom na § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., podle něhož je politickým vězněm ve smyslu tohoto zákona občan České republiky, který byl vězněn mezi 25. 2. 1948 a 1. 1. 1990 a u něhož bylo rozhodnutí o jeho věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. V případě žalobcově není tak splněna podmínka, tj., že rozhodnutí o jeho věznění bylo zrušeno podle zákona o soudní rehabilitaci nebo podle zákona o protiprávnosti komunistického režimu. Stěžovatelka poukázala na skutečnost, že žalobcův případ je součástí širšího okruhu případů žádostí o jednorázovou peněžní částku, které vykazují společné znaky: vždy se jednalo v minulosti o odsouzení pro trestný čin nenastoupení služby v ozbrojených silách z důvodů svědomí a příslušnosti k církvi svědků Jehovových; ačkoliv tento trestný čin byl obsažen v § 4 zákona o soudní rehabilitaci, žádosti ve lhůtách předvídaných tímto zákonem podány nebyly a tito občané proto nebyli rehabilitováni podle zákona o soudní rehabilitaci.

Teprve po přijetí zákona č. 261/2001 Sb. byly podány u obecných soudů návrhy na obnovu řízení, kterým bylo vyhověno a k dalším žádostem těchto osob pak byla vydávána usnesení o jejich účasti v soudní rehabilitaci „per analogiam“, často s poukazem, že jde o to umožnit žadateli prokázat vznik nároku na peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb. Žalovaná z toho v kasační stížnosti dovozuje, že takováto usnesení o účasti na soudní rehabilitaci „per analogiam“ jsou vydávána účelově a v rozporu s platnou právní úpravou. Jestliže zákonodárce stanovil v § 6 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, lhůtu, v níž je třeba podat návrh na přezkoumání odsuzujícího soudního rozhodnutí, je podle stěžovatelky nepochybné, že tak učinil záměrně a s vědomím dát průchod potřebě, aby právo bylo uplatněno ve stanovené lhůtě (Ústavní soud tak konstatoval pod sp. zn. Pl. ÚS 46/2000, jímž odmítl návrh na zrušení ustanovení § 6 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci). Stěžovatelka pak vyslovuje názor, že rušení takovýchto odsuzujících rozhodnutí cestou obnovy řízení je obcházením této zásady. Kromě toho ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. lze podle stěžovatelky vztáhnout pouze na případy, kdy byl občan neoprávněně vězněn pouze vazebně, tedy bez toho, že by jeho trestní věc skončila pravomocným odsuzujícím rozsudkem. Stěžovatelka proto v minulosti podala ministru spravedlnosti řadu podnětů k podání stížnosti pro porušení zákona proti rozhodnutím, jimiž soudy vyslovily, že určitý občan je „per analogiam“ účasten soudní rehabilitace za okolností obdobných žalobcovu případu. Městský soud svůj názor o tom, že podmínka § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. je splněna, opřel především o názor vyjádřený v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 A 543/2002, avšak opomněl jiné názory vyjádřené v dalších později vydaných rozhodnutích, jakým byl např. sp. zn. 7 A 508/2002, sp. zn. 5 A 544/2002. Stěžovatelka dále poukazuje na důsledky, které by mělo přijetí výkladu zastávaného městským soudem - došlo by k popření účelu právní úpravy obsažené v oddílu třetím zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, koncipované na principu časově omezené možnosti dosáhnout soudní rehabilitace a s tím spojeného odškodnění. Pokud pak soudy povolující obnovu řízení odůvodňují svůj postup potřebou napravit znevýhodnění a nerovnoprávnost jedněch odsouzených proti druhým odsouzeným, pak stěžovatelka poznamenává, že právě taktový důsledek by nastal v případě, že výklad městského soudu byl přijat jako správný, neboť návrh ve lhůtě podle § 6 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, z různých příčin nepodala řada občanů - ti ovšem nezvolili podobně nestandardní

řešení (jaké představuje povolování obnovy řízení podle obecných předpisů o trestním řízení a vyslovování účasti na soudní rehabilitaci „per analogiam“). Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení; požádala rovněž o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na různé jiné případy, u nichž Nejvyšší soud neshledal porušení zákona, pokud došlo ke zproštění obžaloby v důsledku povolení obnovy řízení (rozhodnutí 4 Tz 99/2003), dále uvedl, že stěžovatelka v několika případech, které se skutkově podobají stěžovatelu, jednorázovou peněžní částku přiznala. Rovněž vykládá svůj názor na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 A 508/2002, 7 A 543/2002 a 5 A 544/2002, a to v tom směru, kdy odvolání se na tyto rozsudky je přípádné, a kdy nikoliv. Žalobce též poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 12 Ca 13/2004 a 7 Ca 192/2003 (který souvisel částečně s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 544/2002). V posledním doplnění svého vyjádření upozorňuje žalobce Nejvyšší správní soud na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 605/03. Dále žalobce zastává názor, že mu na nákladech řízení mělo příslušet 3650 Kč, a nikoliv 2150 Kč, jak rozhodl městský soud. Žalobce pro řízení o kasační stížnosti nepředložil Nejvyššímu správnímu soudu plnou moc, a to ani k výzvě Nejvyššího správního soudu, který jej rovněž poučil, že v jeho procesním postavení není zastoupení povinné. Veškerá podání, jež byla v řízení o kasační stížnosti vůči Nejvyššímu správnímu soudu učiněna, však podepsal advokát, který žalobce zastupoval v řízení před městským soudem. S ohledem na procesní postavení žalobce v tomto řízení o kasační stížnosti nepovažoval Nejvyšší správní soud za nutné vyvozovat z tohoto postupu nějaké významné procesní důsledky, nicméně tuto skutečnost nepřehlédl.

Nejvyšší správní soud projednal kasační stížnost vázán rozsahem a důvody (§ 109 odst. 1, 2 s. ř. s.) a došel k závěru, že se jedná o kasační stížnost důvodnou.

Otázkou, kterou bylo nutno posoudit, byla otázka právní, a to zda žalobce je možno považovat za politického vězně v definici § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., který stanoví, že tento zákon se vztahuje mj. na občany České republiky, kteří byli vězněni mezi 25. 2. 1948 a 1. 1. 1990 a u kterých bylo rozhodnutí o jejich věznění zcela nebo částečně zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, nebo podle zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Městský soud by se mohl dopustit nesprávného právního posouzení věci (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), pokud by na věc aplikoval právní normu, která na ni nedopadá, anebo sice právní normu správnou, leč její výklad by podle názoru Nejvyššího správního soudu neobstál. Závěr, který je nutno postavit najisto, se týká otázky, zda usnesení soudu, kterým je vyslovena účast konkrétní osoby na soudní rehabilitaci podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. per analogiam (v návaznosti na zrušení původního odsuzujícího rozsudku v rámci řízení o obnově) může mít účinky splnění podmínky stanovené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. Žalobce tvrdí, že tuto otázku nutno odpovědět kladně, žalovaná tvrdí opak, přičemž zejména poukazuje na účelovost takového postupu, jenž navíc obchází smysl oddílu třetího zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, jenž byl koncipován na principu časově omezené možnosti dosáhnout soudní rehabilitace a s tím spojeného odškodnění.

Není sporu o tom, že rozhodnutí o žalobcově odsouzení za trestný čin, jenž je uveden v § 4 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci (nenastoupení služby v ozbrojených silách), bylo zrušeno na základě povolené obnovy řízení podle obecných předpisů o trestním řízení v roce 2002 a posléze bylo vydáno usnesení Okresního soudu v Olomouci o tom,

že žalobce je podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, per analogiam účasten této soudní rehabilitace.

Ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, stanovilo, že tohoto zákona se užije obdobně k rehabilitaci a odškodnění osob nezákonně zbavených osobní svobody nebo majetku v souvislosti s trestnými činy uvedenými v § 2 a 4 ve vymezeném období, i když nebylo zahájeno trestní stíhání, pokud nedošlo k odškodnění podle dříve platných předpisů.

Návrh na zahájení přezkumného řízení bylo podle § 6 zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, možno podat nejpozději do dvou let ode dne účinnosti tohoto zákona. Podle § 36 nabyl uvedený zákon účinnosti 1. 7. 1990.

Poněvadž v náhledu na posouzení této právní otázky došlo v několika věcech projednávaných u Nejvyššího správního soudu k rozdílným závěrům, byla tato otázka posouzena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (§ 17 s. ř. s.), který ve věci sp.zn. 3 Ads 33/2004 dne 22. 7. 2005 (rozsudek č. j. 3 Ads 33/2004 - 84, dosud nepublikován) přijal tento závěr:

„... Tento trestný čin je uveden v § 4 písm. c) zákona č. 119/1990 Sb. [pozn. Nejvyššího správního soudu: v této věci šlo o trestný čin podle zákona č. 86/1950 Sb., v projednávané věci o trestný čin uvedený v § 4 písm. e) zákona č. 119/1990 Sb., podle zákona č. 140/1961 Sb.], a žalobce tak mohl soudní rehabilitace dosáhnout cestou přezkumného řízení soudního podle oddílu třetího tohoto zákona. Tímto způsobem však žalobce rehabilitován nebyl, neboť nepodal návrh na zahájení řízení ve lhůtě stanovené v § 6 citovaného zákona. Konstitutivní rozhodnutí o zrušení odsuzujícího rozsudku tedy bylo vydáno podle obecných ustanovení trestního řádu o obnově řízení, nikoli v řízení podle zákona č. 119/1990 Sb. Na této pro rozhodnutí ve věci nejpodstatnější skutečnosti nemění podle názoru Nejvyššího správního soudu nic ani existence usnesení o účasti žalobce na soudní rehabilitaci per analogiam dle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. Jednak toto usnesení má pouze deklaratorní charakter a jak již bylo uvedeno ... žádné rozhodnutí se jím neruší, jednak toto usnesení (a jemu podobná v dalších případech) bylo vydáno v důsledku porušení zákona ve prospěch žalobce, jak judikoval Nejvyšší soud ve svém rozsudku sp. zn. 4 Tz 98/2003 ze dne 23. 9. 2003. Nejvyšší soud, když rozhodoval o stížnosti pro porušení zákona vyložil, že „ustanovení § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb., bylo přípustné použít v rehabilitačním řízení pouze tehdy, pokud dotyčná osoba nebyla pravomocně odsouzena za skutky uvedené v § 2 a 4 v určeném časovém období ... Vzhledem k tomu, že zákonnou úpravou je přesně a podrobně stanoveno, na jaký okruh osob a za jakých podmínek lze příslušná ustanovení zákona o soudní rehabilitaci vztáhnout, nepřichází v úvahu postup známý jako analogie iuris, neboť ten je možný pouze v případech, kdy právní úprava chybí, ale ani postup známý jako analogie legis, vzhledem k tomu, že obviněný své rehabilitace dosáhl, byť prostřednictvím jiného soudního postupu, a to výhradně podle ustanovení trestního řádu a trestního zákona. V důsledku toho může být za své původní odsouzení a pobyt ve výkonu trestu odškodněn v souladu s platnou právní úpravou podle zákona č. 82/1998 Sb.“

Nejvyšší správní soud tedy v rozšířeném senátě posuzujícím výše označenou právní věc shledal, že vydání usnesení o účasti žalobce na soudní rehabilitaci per analogiam podle § 33 odst. 2 zákona č. 119/1990 Sb. není právně relevantní skutečností pro posouzení nároku na jednorázovou peněžní částku podle zákona č. 261/2001 Sb.

Pro právě posuzovanou věc jsou veškeré právní závěry učiněné rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Ads 33/2004, jehož stěžejní úlohou je sjednotit názory senátů Nejvyššího správního soudu na určitou právní otázku a tak nepřímou sjednotit i postup krajských soudů, určující. Navíc se pro posuzovanou věc dodává: Lhůta stanovená v zákoně č. 119/1990 Sb. (§ 6) a její ústavní konformita byla posouzena v plénu Ústavního soudu (Pl. ÚS 46/2000); Ústavní soud tehdy konstatoval, že stanovení časového limitu není v rozporu s principem rovnosti, neboť se tím nezvýhodňuje žádná sociální skupina na úkor jiné, ani se nediskriminuje některá sociální skupina, nýbrž se tak dává jen průchod potřebě, aby právo bylo uplatněno ve stanovené lhůtě. Ani v projednávané věci není zřejmé, proč žalobce nebyl ve své věci činný, když mohl dosáhnout rozhodnutí v přezkumném řízení podle zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci. Usnesení Okresního soudu v Olomouci sp. zn. Rt 2/2002 ze dne 11. 12. 2002 bylo tedy vydáno ryze účelově, a to právě jen proto, aby přispělo alespoň jakkoli formálně ke splnění podmínek nároku na peněžité plnění, nikoliv však proto, že by řešilo situaci zákonem neupravenou, kde užití analogie mohlo nalézt své místo. O řadě takovýchto obdobných usnesení Nejvyšší soud vyslovil, že jimi byl porušen zákon (sp. zn. 4 Tz 98/2003, 4 Tz 190/2003, 4 Tz 196/2003, 4 Tz 76/2003). Nejvyšší správní soud shledává nemožným, aby se rozhodnutí správního orgánu (zde stěžovatelky) jako o závazný podklad opíralo o rozhodnutí, které nejvyšší orgán soudní moci shledá nezákonným v typově zcela shodných případech. Nejvyšší správní soud rovněž přisvědčuje stěžovateli v názoru na vznik nerovnosti, která by měla původ v tom, že řada oprávněných osob nepodala včas návrh na přezkumné řízení podle zákona o soudní rehabilitaci, a proto nemohla splnit podmínky nároku na plnění podle zákona č. 261/2001 Sb., anebo rozhodnutí o jejich odsouzení byla z různých příčin zrušena podle obecných předpisů o trestním řízení. Vůči oběma těmto skupinám by přiznání nároku žalobci zakládalo významnou nerovnost. Nejvyšší správní soud je si vědom potřeby posuzovat právní otázky související se záměry rehabilitace extenzivně ve prospěch postižených osob; zastává však názor, že tak nemůže činit v případech, kdy žalobce nevyužil možností, které mu zákon č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, dával na zcela rovnocenném základě jako všem ostatním postiženým osobám. Současně však vyjadřuje přesvědčení, že v posuzované věci by nešlo jen o extenzivní výklad, nýbrž o výklad contra legem vedoucí k významným nerovnostem ve skupině osob, jež návrh na přezkumné řízení podle zákona č. 119/1990 Sb. ve stanovených lhůtách nepodaly, popřípadě podaly opožděně a jimž byly žádosti o peněžité plnění zamítány, což bylo začasťe shledáno v souladu se zákonem i při soudním přezkumu takovýchto rozhodnutí.

Stěžovatelka tedy neporušila zákon, když žalobci požadovanou jednorázovou peněžní částku nepřiznala pro nesplnění podmínky uvedené v § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb., neboť rozhodnutí sp. zn. 1 T 91/84 ze dne 7. 6. 1984 vydané Vojenským obvodovým soudem v Olomouci o věznění žalobce nebylo zrušeno podle zákona č. 119/1990 Sb. nebo podle zákona č. 198/1993 Sb.; na tom nemůže nic změnit ani fakt, že v některých případech - jak uvádí žalobce - dávku poskytla. Nejednost rozhodování je jistě věcí nežádoucí, je však právě úlohou správních soudů, aby při své rozhodovací činnosti nalézaly, která rozhodnutí správních orgánů ob stojí před zákonem, a která nikoli.

Městský soud v Praze tedy položenou právní otázku vyložil způsobem, který Nejvyšší správní soud nemůže považovat za správný; proto napadené rozhodnutí podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V tomto řízení je Městský soud v Praze vázán názorem Nejvyššího správního soudu shora uvedeným (§ 110 odst. 3 s. ř. s.); tento soud v novém rozhodnutí rozhodne rovněž o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Mimo závazný rámeček odůvodnění Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že nepřehlédl náleží Ústavního soudu I. ÚS 605/03, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 544/2002 ze dne 9. 10. 2003; tento náleží ovšem řešil pouze procesní aspekty věci a výslovně zdůraznil, že „závěry ve věci samé nikterak nepředjíímá, jelikož jde o otázku primárně spadající do kompetence jiných orgánů veřejné moci“.

Ohledně nákladů řízení ve správním soudnictví, o jejichž výši žalobce učinil ve vyjádření ke kasační stížnosti pochybnost, Nejvyšší správní soud poukazuje na § 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb., z něhož plyne, že na soudní řízení správní upravené s. ř. s. tento předpis nelze použít.

S ohledem na rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval již Nejvyšší správní soud samostatně o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. srpna 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu